

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 4. julija.

—r.— Odkar je naša tako zvana ustavoverna klika izgubila vodstvo v mestnej zbornici ljubljanskej, obnaša se, kakor da je s tem vodstvom izgubila še tisto malo razuma, kar ga je kdaj imela. Iz normalno talentiranega advokata dr. Suppana napravila je nekakega političnega svetnika, nekakega malika v pagodi, komur se prižigajo dan za dnevom darovi ter se mu poje slava, kakor da je bela Ljubljana še le tedaj pričela pravo svoje življenje, kar je vzel v roke g. dr. Suppan njene finance! Ali če služi kliki to neukusno hvalisanje v tolažbo in če gospod dr. Suppan ne protestuje proti tej političnej abotnosti, ki se z njegovo firmo v jedno mer vganja po nemških naših lističih, potem nas malo briga ta humbug ter nam služi samo v dokaz o smešno-pretiranej samozavestnosti naših ustavovercev, ki menijo, da so sami politični Golijati, mej tem, ko so v istini vrabčiči na veji, katerim je kričanje glavno in jedino orožje!

Obžalovati moramo, da je mestna ljubljanska zbornica zdaj sredstvo, s katerim hočejo naši politični nasprotniki belo našo Ljubljano oblatiti zunaj dežele ter mestu izpodkopati kredit, ki ga je dozdaj uživalo pri tujcih. Naša ustavoverna klika, nasesana tujega mleka, nij nikdar ljubila niti ljubljanskega mesta, niti slovenskega naroda. In ker so ti ljudje zdaj izprevideli, da z nemško svojo ošabnostjo ničesar opraviti ne morejo, da mesto in narod zanje ne marata, ker so zdaj izprevideli, da so vrženi po stopnicah skozi vežo pod kap, zaradi tega kujejo maščevanje, kakor prosjak, ki ga vržeš iz hiše in ki potem vse svoje nakane koncentrira v to, kako bi ti posadil rudečega petelina na slamnato streho! Naša ustavoverna klika najela si je nekaj umazanih elementov, ki z njenim pooblastilom izvršujejo poli-

tično požiganje. Ali za tako žurnalistično brigantstvo odgovorna je klika, ki svoj plašč razgrinja nad to sodrigo, ki pošilja pod njenim imenom lažnjive dopise v svet. O dveh slučajih nam je poročati denes.

Tu se je ravno v istih časih, ko se po velicah mestih odpravljajo družine na deželo, čitalo po dunajskih in tržaških listih, da se tujci ogibajo bele Ljubljane, in to za tega delj, ker je mestni zastop prišel v narodne roke. Namen perfidne te laži je jasen. Hotela se je ž njo pri tujcih vzbuditi bojazen in vera, da se morda pod županstvom Grassellijevim po našem mestu tujci na javnih trgih pobijajo, kakor se pobijajo Evropejci v Egiptu. Naša ustavoverna klika želi torej, da bi tujci izostali iz našega mesta, tako, da bi se pozneje pobahati mogla: glejte pod Laschanom mrgolelo je vse polno tujcev po mestu, zdaj pa ne pride nikdo in to za tega delj ne, ker niste volili nemških kandidatov! Čisto kakor berač, ki si ga vrgel iz hiše in ki ti potem skuša rudečega petelina posaditi na streho! Tako početje se samo sodi in nij treba še posebno naglašati, da kliče na sé največje zaničevanje! Odgovor na tako politično pobalinstvo bila bi primerna brca, kajti klofuta bila bi še mnogo prečastna!

Kako se naša ustavoverna klika igra s častjo našega mesta, kaže se tudi v naslednjem. Pred malo dnevi čitali smo po vseh levičarskih listih telegram, v katerem se je s krvavimi črkami pripovedovalo, da je jeden odličnejših mestnih zastopnikov napravil v mestnej zbornici silovit škandal, in da nameravajo vsi nemški mestni očetje radi tega odložiti svoje mandate! Kaj je bilo? Gospod Deschmann ima navado, da grize in brca na vse strani. Tik te navade pa ima muzealni naš kustos tudi lastnost, da ne prenese ni najmanjšega napada.

Če se mu le količkaj poseže za noht, takoj se mu začne votlodoneči glas: „Das gehört nicht zur Sache! das ist unanständig!“ Tako je bilo tudi pri tej priliki. Dragotin Deschmann razsajal je, kakor razsaja kmet v gostilni. Kadar pa je staknil primeren odgovor, vstal je srdapoln ter pobegnil iz zbornice. Meni! je, da bode za njim vse šlo, kar je nemškega, — ali vstal je samo pl. Zhuber ter se gugal za njim. Prav komične vtise pa je napravljalo, ko sta se plaha junaka tik vrat še jedenkrat postavila ter drugim nemškim gospodom migala, da bi šli za njimi. Ali da je to miganje ostalo miganje migajočega v puščavi in da sta se konečno plemeniti Zhuber in neplemeniti Dragotin Deschmann morala sama potisniti skozi vrata, je pač živ dokaz, da nij narodna stranka zakrivila nikacega škandala! Ali vender je nemška stranka potem to stvar napihnila ter jo poslala v svet, z namenom ogrditi mesto ljubljansko in njega narodne zastopnike. Metoda, po kateri hoče nemška naša klika boj proti mestu ljubljanskemu voditi, je jasna. Ogrditi, osmešiti in razvpiti se mora to mesto, da bode zunaj v tujcih na slovesu, kakor zdaj na primeru Aleksandrija!

Narodne stranki pri tem nij treba izgubiti poguma! Način, kakor jo hromi ustavoverci napadajo zdaj, pač dovolj kaže, da se je bojé. In konečno sodilo bode meščanstvo ljubljansko, ki je brez dvombe uže zdaj izprevidelo, da jej taki elementi, ki vse svoje moči stavijo v to, da bi z blatom ogrdili mesto, nikakor nijso v korist. In mi upamo še doživeti časov, ko tako zvana nemška stranka niti jednega častilca mej našim meščanstvom imela več ne bode. Prej ko pridejo ti časi, toliko boljše za mesto!

LISTEK.

Naravoslovne sanje.

Opoludne, ko solnce gorko pripeka, si poišče človek rad tih kraj pod košatim drevesom, kjer ga obdaja hladna senca in mu ohladi vročo glavo. Tam pozabi ubogi zemljan vseh svojih skrbi, zadremlje in sanjari, „gradove svitle zida si v oblake“.

Tudi meni nijso ugajali gorki solnčni žarki, in košata lipa na vrtu me je tako vabljivo in zapeljivo gledala, da se nijsem mogel premagati; in šel sem iskati miru v njenej senci. Spominal sem se narodne pesni:

„Stoji, stoji tam lipica,
Pod lipo hladna senčica,
Pa v senci miza kamnata
Na štiri vogle rezana“, itd.

in vsedel sem se na stolec pri mizi kamnatej in zrl sem na nebo, kjer so majhne meglice jahale od izhoda, zrl sem na tla, kjer so mrčesi letali in se pojali sem ter tja, in mislil sem in mislil, sam ne vem kaj. Bil sem v položaji, ki nijma pravega imena; nijsem spal, a popolnem zaveden tudi nijsem bil. Različne reči mi je risala fantazija. Videli sem krasne

rože na vrtu, videl visoka drevesa, slišal sem lepo ptičje petje, čul sem neprijetne glasove mnogovrstnih živelj. Razne reči sem videl in slišal, in vprašal sem se: so li te cvetlice, te živali tukaj doma, so bila vselej ta plemena tukaj? — Znano je, da pred mnogo stoletji pri nas nij bilo take mnogoličnosti v naravi: vse je bilo zaraščeno z velikimi drevesi, nikjer nij bilo rodovitnega polja, nikjer lepo zidanih mest. Tudi živali, ki so prebivale v tej goščavi nijso mogle biti mnogovrstne, ker je njih hrana bila jednolična. Ali s tem nijsem bil zadovoljen; vprašal sem; kaj pa pred to dobo? — V povestnici zastoni iščemo odgovora; geologija in tudi mitologija nas učita o tedanjem stanju organskih stvari. Mej narodi živijo povesti, ki se začno z „nekaj je bilo“, ki imajo mnogokaj resničnega. Prosti narod ima po svojem za vsako vprašanje primeren odgovor. In če vprašamo narode: od kod? vselej bodo nam znali odgovoriti, jeli bodo: „nekaj je bilo...“ Vprašajmo evropske narode od kod? in kazali nam bodo proti izhodu, vprašajmo Amerikance, in kazali nam bodo proti severu; vsi nam imenujejo deželo tam na jutrovem, od tod, pravijo, izvira vse življenje. Oglejmo si tisto domovino vseh organizmov, in našli bomo deželo okolo aralskega jezera, revno in zapuščeno.

Tam kjer so bivali nekdanj mogočni narodi, kjer so bila rodovitna tla, so denes same puščave in na razvalinah nekdanjega bogatstva tožijo reveži jednako Katonu staršemu ter pojejo jeremijade. Ljudje so zapustili revno mater in se razkropili po svetu. Ali mi jih ne smemo zvati nehvaležne; naravni zakon, kerub s plamtečim mečem, jim brani iti nazaj.

Vse organske stvari so prisiljene potovati polagoma po svetu, in sicer pri nas opazujemo potovanje s solncem; vse stvari, ki potujejo proti zahodu postanejo krepkejše in narobe.

Kar imamo kulturnih rastlin, do malega vse imamo iz Azije; o drugih rastlinah ne vemo natančno, katero pot so prišle k nam, ker se človek v prejšnjih časih nij pečal z njimi. Iz Amerike imamo samo tri važne rastline: krompir, turšico in tobak. A razen tobaka imata krompir in turšica pri nas uže svoje sovražnike, kojih v svojej domovini nijsta imela. Vsa druga žita so polagoma prišla iz Azije v Evropo in iz Evrope v Ameriko. Kajti v Ameriki nijso našli nobenega žitnega plemena razen koruze ali turšice; jeli so sejati naša žita in denes! kdo še nij čul naše kmetovalce tožiti zaradi nizke cene domačega žita, ker ga ti „prokleti Amerikanci“ toliko in tako po ceni pošiljajo v Evropo!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. julija.

Za grof Taaffejeve vlade imeli smo večkrat priliko, opravičeno tožiti, da **državna naša disciplina** je slaba, in da se vse premehko ravna z ustavaškim uradničtvom, ki se je zdanjej vladi stavilo v jedno mer po robu z besedo in dejanjem. Dovolj je, če spominamo samo na imena Lasser, Chertek, Weber, . . . — ali tudi tako daleč nij sezati treba, kajti slovenska zgodovina iz zadnjih treh let pripoveduje nam, da bi naš narod na polovico toliko ne bil trpel zasmehovanja in krivice, če bi uradniki po naših krajih izpolnjevali voljo cesarjeve vlade in delovali v njenem dobrohotnem duhu. In še dandenes, ko sta glavna protivladna bojovnika Kaltenegger in Vesteneck preko naših mej, životari mej nami nekako „konstitucionalno društvo“, v katerem se je zdanjej vladi napovedal slovesno „kampf bis aufs messer“, iz katerega se od nekdanj posiljajo za raznovrstne volitve protivladni kandidatje in agitatorji, dasiravno je to društvo skoraj do zadnjega člana sestavljeno iz samih c. kr. uradnikov, ki bi morali biti zgolj glasovi vladine volje. Taka uradniška renitentnost, ki podira v praksi to, kar zida v načelih višja vlada, spričuje o nepravilnem organizmu v državi. Grof Taaffe vedel se je s svojo vlado vred proti takim upornikom preveč plemenito, in tako nij čudo, da se uradniki, ki so osiveli v službi države, ne vedo spomniti tako blagovoljnega in prizanesljivega načelnika kot je zdanji ministrijski predsednik. Ali tudi grofa Taaffeja potrpežljivost ne more biti brezkončna, posebno tedaj ne, ko gre za čast vlade in za avtoriteto države. Zadnje dni pokazalo se je to jasno. Namestništva svetovalec Veith in pa višji finančni svetovalec Bitter, obadva v Egeru, dala sta pred kratkim javno pohujšanje, ker sta se udeležila ovacije za vodjo „puntarske opozicije“, pl. Plenerja, kateri je bil ravno tedaj prišel v Eger pred svoje volilce zabavljat po krivici na Taaffeja in njegovo vlado. Navzlic Plenerjevemu govoru in ne pomislivši, da je moral grof Taaffe v državnem zboru odbijati tega istega Plenerja napade na avstrijsko uradništvo, šla sta omenjena višja uradnika na Plenerjev banket in tedaj prenašala hladnokrvno napitnice — zoper zdanjo vlado. Grof Taaffe se je pa odločil, kaznovati to netaktnost teh svojih uradnikov, ter dal obadva, Veitha in Bitterja, prestaviti „iz službenih ozirov“ v Prago. Grof Taaffe je sicer prav prizanesljivo izrazil svojo nevoljo nad renitentnima tema uradnikoma, a pokazal je vender le, da zdanja vlada ne trpi preintimne bratovščine mej svojimi uradniki in „puntarsko opozicijo.“ Torej — caveat!

Državni zakonik razglša več pogo-
deb, sklenenih mej avstrijsko-ogerskim
cesarstvom in kraljevino srbsko; te državne
pogodbe so: kupčijska s 6. maja 1881, o plovstvu
z 22. februarija 1882, glede živinske kuge s 6. maja
1881, zastran konzularne konvencije s 6. maja 1881,
glede pravne pomoči s 6. maja 1881; o ravnanju z
zapuščinami, o jerobstvu in varuštvu s 6. maja 1881;
konečno pogodba s 6. maja 1881 zastran vzajem-
nega izročevanja zločincev.

In če se spominamo cukravega trsta (*Saccharum officinarum*), ki je nekdanj rasel v Vzhodnji Indiji, kakor pri nas mnogovrstne trave. Presadili so ga v Zahodnjo Indijo in tam je prekosil svojega brata v Vzhodnji Indiji tako, da zdaj dobimo večji-
del trstnega sladkorja iz Amerike in sicer okolo
80,000.000 kgr. (1,400.000 centov) na leto. In tako
se je zgodilo z mnogimi drugimi rastlinami, koje so
presadili v Ameriko.

Torej vsaka rastlina, katera se je presadila,
je postala na tujem krepkejša, nego je bila v do-
movini, in sicer zapazimo pri nas, da potujejo rast-
line s solncem proti zahodu. Čudna se zdi ta pri-
kazen nemškemu naravoslovcu Schleidenu. On go-
vori o posebnem naravnem zakonu, ki brani rastli-
nam razširjati se proti svojej nekdanjej domovini, o
nekeje skrivneje moči. Prav naravna se mi zdi ta pri-
kazen. Rastline le tam morejo krepko rasti, kjer
najdejo primerne hrane, katero si prisvojijo in assi-
milirajo. Če pa jedno in isto plemo rastlinsko mnogo
sto ali tisoč let rase v jednej deželi in če ne ostane
vsaka rastlina tam, kjer je zrastle, da bi dajala iz
svojih asimiliranih tvarin mlademu zarodu potrebne
hrane, ampak se večina proda v tuje dežele, potem
se ne smemo čuditi, če potujejo rastline bodi si po

Vnanje države.

V nedeljo praznovali so v Belem Gradu slovesno
obletnico za proglašenjem **srbske** samo-
svojnosti. Mesto bilo je vse v zastavah, v stol-
nej cerkvi obhajala se je velika božja služba, katerej je
prisustvovala kraljeva rodovina in vse veljaštvo srbsko.
Kralj vzprejemal je po tem na dvoru pohode, tudi
vnanjih poslancev deputacijo, kar se je vse vršilo
sijajno. V gledališči bila je praznična predstava;
na to razsvetljava in umetni ognji.

Za **Irece** skoval se je nov posilen zakon.
Zgodilo se je to preteklo soboto in nedeljo v seji,
ki je trajala neprenehoma dve in trideset ur.
Bila je to tudi burna seja v angleškeje spodnjeje zbor-
nici. V soboto zjutraj izjavil je prvosednik, da je
treba storiti konec vednej in stalnej obstrukciji, in
na to imenoval je šestnajst irskih poslancev, ki bi
bili zakrivali dolgotrajne debate. O'Donnel zaklical
je: „Taka izjava je sramotna!“ Ali zbornica je po-
tem s 125 glasovi sklenila proti 29, da nimajo
imenovani poslanci biti več v sobani niti udeležiti
se še na dalje zborovanja. Ko so po tem poklicali
prvega po imenu, vzklilnil je jeden Irec: „Idimo
vsi vkup!“ In vseh šestnajst ostavilo je sobano, a
zbornica jim je sikala. „Irska brigada“ zničala se
je tako na šest mož. Konec tega znamenitega zbo-
rovanja je bil, da se je posilni zakon sprejel in odob-
ril do kraja. — V tem, ko se sklepa o tacih za-
konih, dohajajo vesti o novih agrarnih umorih na
Irskem. Posebnega pomena za irske razmere je to,
da morilec nij moči zasačiti nobenega.

Pruski finančni minister na mestu
odstopivšega Bitterja postal je Scholz, doslej drž-
aven tajnik v cesarstvenej zakladnici. Tega novega
pruskega ministra časopisi jako hvalijo, posebno po-
udarjaje njegovo spretnost v financah in vztrajno
delavnost. Zaupanje kneza Bismarka uživa v velikej
meri.

V nedeljo imela je **konferenca zastran
Egipta** peto svojo sejo. Kakor je Freycinet za-
trjeval v francoskem ministarskem posvetu, imelo
bi se v tej seji določiti, katerej vlasti ali morda več
jim bi se velelo, napraviti mir v Egiptu. Ali go-
tovega se ne ve doslej še nič, kaj da se je ukre-
nilo v tej zadevi. Iz različnih poročil je pač jasno,
da stoji vprašanje o posredovanju vsem diplomatskim
premislijevanjem na čelu. Anglija je baje popustila
misel, da bi le ona sama pomirila egiptovski polo-
žaj, temveč pripravljena je zdaj, stopiti s troje ali
četvero družih vlastij v zvezo. Na drugej strani je
pa zdaj zopet menj verjetno, da bi se pridružila
Porta složenemu delovanju; Derviš paša razglasil je
posled je dni oklice, da imajo biti vsi mirni, povrniti
se k svojim poslom, ter da se nij bati nobenih pre-
kucij več. Na to se opira sultan, češ, da je zdajci
ob Nilu vse v redu, kateri čuva in vzdržuje Derviš
paša z mogočno roko. Ali tega vlasti ne morejo
verjeti z mirnim srcem. kajti iz Aleksandrije prih-
ajajoča poročila se nikakor ne glase povoljno. Arabi
paša je še zmirom razljučen in njegova volja je pač
še zmirom merodajna. Nij dolgo tega, kar je v
Aleksandriji ogovarjal svoje čete, ter pri tej priliki
dejal, da je Evropa pretila uže večkrat, a da se v
istini nikdar nij nič zgodilo. „Takrat,“ omenil je,
„smo mi mižali, zdaj pa imamo svoje oči odprte in
Angležev samo se mi ne bojimo.“ — Anglija po-
stavila je svojo vojsko na noge in stoji zdaj pri-
pravljena; oborožuje se pa še vedno Francija. —

slučaji ali pa presajene s človeško roko v bližnje
kraje, kjer najdejo boljše hrane in se tam razvijajo
krepkejše, nego v domovini. — Zmirom se pomikajo
rastline polagoma iz jedne dežele v drugo; a ker
se vrši to potovanje jako počasno, ne moremo za-
paziti premembe v flori. Če se pa ozremo nekoliko
tisoč let nazaj, bomo pač našli v naših krajih ne
samo kakovostno (kvalitativno) drugačno floro, kar
nas uči starinoslovje rastlin ali phytopalajontologija,
ampak tudi kolikostao (kvantativno) drugačno, kar
lahko razumemo, če premislimo prej omenjeno pri-
kazen o potovanju rastlin. Zdaj je najbogatejša ame-
rikanska flora. Ali nij bila vselej taka, in tudi ne
bo taka ostala. Če bodo amerikska tla dovolj iz-
sesana, tedaj ne bodo več tako krepko rastle rast-
line, preselile se bodo, bodi si po slučaj ali po
človeškeje roki. Ali kam se bodo preselile? v Evropo?
— ne; Azija uže dlje počiva in ima več moči in
hrane, nego Evropa. Iz Azije bodo romale zopet v
Evropo, iz Evrope zopet v Ameriko itd. Rastline po-
tujejo torej okolo zemlje, se ve da malo počasnejše,
nego Magelhaens. Ali kakor tice pusté slabejše to-
varše na potu, ko odpotujejo proti jugu, jednako
vidimo še denes v Aziji revne ostanke nekdanje lepe
in bogate flore.

Poroča se, da se tudi Grška pridruži, če treba
zasesti Egipt. — Pri slavljenji neke obletnice dejal
je lord Kimberley, da želi vlada mir in jej je samo
do tega, da varuje Anglije interese. Angliji da
je veliko do sueškega kanala. Vlada povabila je
vlasti na sodelovanje v egiptovskem vprašanji, ali
znala bode tudi braniti britskega naroda čast in
interese.

Dopisi.

Iz Ljubljane 4. julija [Izv. dopis.] (Ku-
kavično jajce „nemškega Schulvereina“
v Maverlji (Maierle) na Dolenjskem.) V
„Neue Freie Presse“ poroča se iz Ljubljane, da po-
ložil je nemški „Schulverein“ v našo dolenjsko stran
jajce, iz katerega ima se uže v prihodnjem šolskem
letu izvaliti neukusna in življenja nevredna stvar!
V Maverlji, dobliške občine na Dolenj-
skem, odpre se s pomočjo in podporo „nem-
škega Schulvereina“ uže to jesen nemška
šola! — Ko je bil vredni černomaljski okrajni
šolski svet zvedel, kaj da se namerava z maverlj-
sko občino, uprl se je odločno proti usiljivim na-
kanam „nemškega Schulvereina“, kajti dobro je bil
preudaril stališče in delovanje „Schulvereina“, sta-
lišče germanizatarsko, ki je bilo uže sto in stokrat
opravdano od vseh poštenih časopisov in mož, po-
gubno delovanje njegovo, katero je najbolj primerno
obsodila znana interpelacija štajerskih slovenskih
poslancev, da namreč nemški „Schulverein“
pači narod in kazi učitelje. V čisljih ima-
joč take pravične pomisleke, okrajni šol-
ski svet černomaljski nij mogel dovoliti
nemške šole v Maverlji. Nič pravičnih pomis-
lekov pa nij pri tem imel naš deželni odbor, ka-
teremu izročen je blagor kranjske te kronovine!

Deželni naš odbor, ki bi v umetnej svojej ve-
čini poplaval rajši denes kot jutri vse slovenske po-
krajine z nemštvom, on se nij dolgo pomišljal do-
voliti, da se zasadi v dolenjsko stran po-
nemčevalno drevo, da si ravno so ti vladni
oponentje s tem korakom stopili z nova v opozicijo
s pedagogičnim razumom, z ogromno večino kranj-
skega prebivalstva in z blagom dežele, kateri no-
siti bi morali ti odborniki zmirom na svojem sreč!
Kranjski deželni odbor je torej dovolil
„Schulvereinovo“ šolo v Maverlji! K temu
da bi se bil dal napotiti slavni deželni odbor vsled
mnogih prošenj iz maverljske občine, — trdijo du-
najsko-nemška poročila. Recimo, da bi tamošnji
zapeljani in preslepljeni narod res poprosil
nemške šole, — ali pa je slavni deželni odbor dolžan
ustrezati željam, ki nijso umestne? — dovoljevati
tako agitacijo v deželi ter dati tujim vplivom vtiho-
tapiti se v domače naše razmere? Kar je škodljivo,
pogibeljno in zdravemu narodnemu razvoju naravnost
protivno, tega tisti, ki imajo skrbeti za narodovo

Schleiden nam pripoveduje tudi o nekem poto-
vanji rudnin; na ta pot je lahko zabredel, če ome-
njeno preselitev rastlin ne more raztolmačiti dru-
gače, nego po nekem skrivnem, naravnem zakonu,
po nekeje čudnej moči solnca. Ali če uže res naj-
demo nekje rudninske odlomke pečin, koji nijso
jednaki skalovju v okolici, še ne smemo reči, da jih
je ravno ista moč privela na ta kraj, kakor rastline;
samo mehanične moči so prouzročile preselitev n. pr.
znanih eratičnih skladov (Erratblöcke), o katerih so
mislili in še mislijo mnogo in čudno. Dve hipotezi
sta veljali o teh samcih rudninskih, če zavržemo
čudno mnenje Schleidenovo. Saussera in Leopold
pl. Buch sta trdila, da je velika povodenj prinesla
eratske sklade na zdauja mesta. A če pomislimo, da
so nekateri teh samcev večji, nego 500 kubičnih
metrov, kako močno bi morala teči voda, da bi
plavila take velikane n. pr. s Švedskega doli v
srednjo Nemčijo! Zato denes nijma več veljave ta
hipoteza; Agassiz, Forbes in drugi dokazali so, da
so prišli rudninski samci v današnje kraje pokriti z
debelim ledom, kateri se je pomikal iz planinskih
višin v doline in od severa proti jugu. Torej samo
mehanične moči so prouzročile njihovo preselitev,
pa nikakor ne nobena skrivna moč. (Konec prih.)

srečo, dovoliti ne smejo nikdar in pod nikakešnimi uveti in okoliščinami!

Za tega delj bi se „Schulvereinova“ šola v Maverliji ne smela dovoliti, če prav bi je tako zaželeli in prosili, — česar pa to uro še ne verujemo. Za trdno pa smo prepričani, da germanizatorski naš deželni odbor hoče kratke svoje ure še tako preživeti, da ga umreti sram ne bode! — Konečno izrekamo svoje nadeje, da pravi naši možje povzdignejo svoje glasove proti tem najnovejšim škodoželjnim tujim vplivom v naši deželi in da visoka naša vlada prepreči za časa nepotrebno tako vznemirjanje v našem narodu!

D—o.

Iz Litije 3. julija [Izv. dop.] Sv. Peter in Pavel sta pa res imenitna in mogočna svetnika. Ona podrla sta steber Germanstva v Litiji ter ga vrgla nekam čez mejo v obližje blažene Prusije. Imenovani dan dobila sta strastna napadovalca Wehrhan sen. & jun. consilium abeundi, da morata takoj zapustiti kraj, kjer bivajo po Fricovem izreku — die windischen Hunde. — Vsakatega oveselil je ta dogodek; le gnezdo nemške klike je izenačeno vsled brze in nepričakovane kľofute.

Napeli so zopet vse žile ter slavili preganjana kulturonosca v gostilni „Fortuna“!

Dobro vemo, da prognanima sledili ne bodo Slovani, tudi vemo, da pridejo na njuno mesto možje nemškega mišljenja, a tako zagrizeni ne morejo biti kakor sta bila Wehrhana.

Mi spoštujemo vsacega Nemca, kateri se ne meša v naše zadeve, kateri nij sovražnik naše narodne prosvete; sovražimo pa iz cele duše vsacega, kdor nam hoče kratiti narodne, postavno priznane pravice.

Nij še preteklo teden dnij, kar je razsajala neka znana množica ter pela pozno v noči pesen „die Wacht am Rhein“ in uže je došel dan — plačila.

Nadejamo se, da se odslej ne bode kalil tako pogosto nočni mir.

Sč slovenskega Štajerskega. [Izv. dopis.] V c. k. dvornej in državnej tiskarni dobé se doslej vse slovenske tiskovine, katere smo uže jedenkrat našli v listu.

Čudno je ter je jako karakteristično, da sodnije teh tiskovin še nijmajo. Mi dobro vémo, kje zajec tiči. Poprej je treba naročiti kako blago, po naročitvi se še le dobi. Kako se to postopanje strinja z ministerijalno naredbo od 1. maja t. l. št. 2150? Mi gospoda justičnega ministra na to postopanje opozorimo in tudi gledé na to, da je uradovanje pri naših okrajnih sodnijah še vedno tako, kakor je bilo pred izdano naredbo od 18. aprila t. l.

Mi konstatujemo ta faktum in se nadejamo, da bodo naši poslanci v bodočem zasedanju državnega zbora tudi v tej zadevi rekli kaj in pomagali, da se vender jedenkrat obrne na bolje.

c.

Iz Nabrežine 30. junija. [Izv. dop.] Uže dolgo se nij iz Nabrežine nič čitalo, zato je bo zanimljivo, ako se kdo tudi od tukaj oglasi.

Spremembe sicer tukaj nijso kaj velike, vendar važne in kažejo, da se Nabrežina giblje in napreduje.

Pred malo meseci dobili smo novo županstvo in ravno o tem času se je tudi tukaj osnovalo užitno društvo. To zadnje je pri svojih nasprotnikih, kajti tudi dobre reči imajo svoje nasprotnike, prouzročilo kaj veliko hrupa in to tem več, ker so se nekateri narodnjaki postavili na krmilo temu društvu. Ti, „ščavo“, se drzneš, ko sem ti jaz, tujec, uže vzel suknjo, ti se drzneš zdaj temu se vstavljati in skušati, kar si izgubil si zopet pridobiti? Ti si uže ustvarjen, da ti gospodari le tujec! Obrekovanja, nevoščljivosti in zavidnosti je bilo torej dovolj, ali pri vsem tem se je društvo osnovalo ter napreduje kaj vrlo. To se je zahvaliti posebno onim vse časti vrednim gospodom, katerim je pred vsem drugim občni blagor v očeh in kateri so brez vse sebičnosti postavili društvo v gmotnem obziru na zdrav temelj. To je tudi uzrok, da se je društvo sploh priljubilo, da uživa veliko zaupanja in da se število združnikov množi vedno in redno, da

se nij več bati, da bi društvo onemoglo, ali da bi je ugonobili nasprotniki, ki na vse kriplje delajo na to.

Kaj pa županstvo? Županstvo je pa tako, kakor so nekateri imeti hoteli, ali prav za prav tako, kakor je župan. Gospod župan je sicer vsega spoštovanja vreden mož, ali kot župan je preomahljiv, in vsak občinski mož si ga lahko tako obdela, kakor ga potrebuje. Ravno zdaj bi bilo treba na krmilu občine trdnega moža, ko so v občinski svet taki možje prišli, ki še vse druge vkupe, ne pa samega župana, pretehtajo, in katerim je treba le kako željo imeti, da se jim po vseh pravnih pravilih v prvi seji vresniči, kajti kdo bi se drznil jim nasprotovati? Posebno je v občinskem zboru jeden gospod, sicer po postavi najmanjši, ali kar se tiče zvitosti in prekanjenosti, mu nikdo nij kos, in koj pri prvih sejah se je uže pokazalo, da je prav za prav le on župan in da bode vedno veljala le njegova. Od občinskih mož, katerih večina so vender obče spoštovani veljaki, pač nij lepo, da dovoljujejo jednemu samemu toliko vpliva.

Iz tržaške okolice 2. julija. [Izv. dop.] Čeravno ta okolica ima si uže mnogo let precej dobre narodne ljudske šole, videlo se vender nij, da bi jej one kaj posebno dobrega in koristnega rodile. Pa ravno to je tudi splošno misel vzbujalo, da nijso celo — za nič! Očividno in zavzetno se je zdevalo, da se nij mladina zunaj šole, doma, in po dognanji zapovedanih naukov v njej, skoraj nikjer za kako čitanje menila, kakor da bi še nikdar v šoli ne bila. Pa kaj je bilo vender pravi uzrok tej žalostnej prikazni? Odgovor: Le pomanjkanje za-njo primernih knjižic, kakeršnih se nahaja mnogo v Ljubljani, na primer, pri knjigarji Giontiniji, ali še marsikaterih drugih. Biti bi sicer morale tudi tukaj v Trstu za ravno tako nizko ceno, kakor tam; pa jih, žalibog! — nij, da bi si jih tukajšnja mladina laglje kupiti utegnila, ako bi se jej obnašalo, da si za to potreben pripomoček dobi, kar jej ne gre vender po sreči, kakor bi želela. Starši se nič zastran tega ne prizadevajo; pa še jako potrebnih molitvenih knjižic ne marajo otrokom pripraviti. Za verdelsko mladino jih je dozdej pripravil dopisnik (J. G. V.) na svoje stroške, naročivši si jih v Ljubljani uže trikrat z nekimi drugimi knjižicami vred, in jih mej njo razdelil. Nij sicer dvomiti, da bi jih tudi marsikateri starši kupovali, ako bi se ravno tako prodajale (izpostavljene kakor po navadi) tudi tukaj, pa le — dober kup. Podajalo bi jim to gotovo ugodno prilžnost. Potem še le videlo bi se, so-li šole v okolici kak dobiček uže dozdej prinesle, ali ne? Da so jih pa res, soditi je treba tudi po posebno razveseljevalnej prikazni, da letali so k dopisniku fantje in dekleta vsakokrat, kadar so iz Ljubljane prihajale omenjene knjižice, da jih dobé in beró, hrepeneči po njih, kakor se jim je videlo.

Popolnem prepričan, da tukajšnja mladina ima in čita rada kako knjigo, za-njo prilično, pa tudi bolj razumljivo in všečnega zapopadka, čutil se je letos dopisnik spodbadanega napraviti posebno za-njo na svoje stroške tisti dve knjigi, o katerih je uže govoril „Slovenski Narod“ 31. dne meseca majnika. Fantje in dekleta čitajo obedvé, tako rekoč, prav strastno. Po tem takem vidi se tedaj, da šole so dozdej vender pomagale, kakor pomagujejo še vedno naprej. Le dobrih, razumljivih in primernih knjig je mladini potreba, da lepo gré, pa dobiček bo tako za naš narod velik.

Posebno omémbo, kako da skrbita v tej zadevi znana tukajšnja dva milijonarja, Slovenca, in dobra Mecenata, pa kako zdatno pomoč da nam sicer tudi dajeta, pridružuje si dopisnik za drugokrat.

Iz dobrépoljske doline 30. junija. [Izv. dop.] („Alles deutsch!“ — Toča na Ilovej Gori in v Hočevji.) Mislim in premišlujem, kako bi pričel ta svoj dopis „da ne bi zadel v kakšno sršenovo gnezdo“, ali pa, da ne bi „javnega miru in reda“ kalil, kakor ga kali v našem šolskem poslopji — risum teneatis amici! — uže nekaj časa „nežni spol“ — „das ländliche und nicht-ländliche“, s svojim ravno tako nežnim „kreutzfeuer“-om, vsled katerega se je moral celo — krajni

šolski svet — sklicati!... Temu priča pa je celo „šomaštrov“ maček, — ki je pred tem „ognjem“ — s povzdignenim repom — bežal. — In ker se prva polovica tega leta h koncu bliža, oprostite gospod urednik, da vas še z nekaterimi vrstami nadlegujem.

V Kočevji imamo zdaj — jaz govorim tu „en général“ — novega okrajnega glavarja, v Velikih Laščah pa pri okrajnej sodnji ono novo in obče znano jezikovno naredbo ministra dra. Pražaka, — kljubu vsemu temu se nam vender iz Kočevja pošiljajo uradna pisma na tukajšnje občinske urade pisana vsa le „hoch oder nieder — deutsch“. To bi bil tedaj „brausepulver“ iz Kočevja. Od okrajne sodnije veliko-laške pa nam donša sodnijski sluga le in še vedno nemške „hektografirane“ „Bescheide“, „Rubriken an die Tabulargläubiger“ in druge take „tavžent rože“! — Niti prvega pa in niti drugega bi jaz ne bil verjel in nihče ne bi verjeti hotel — da nijsem vjel slučajno „živih dokazov“ k svojej trditvi namreč, da je na obeh krajih, kar se uradovanja tiče, — „še vse pri starem“! — Slučajno stami v kratkem v roke prišli dve uradni pismi, v katerih in na katerih pisano je bilo vse v nemškem jeziku! In ti dve pismi sta romali ravno tja v Turjak, vsaj naslov je glasil se: „An das Gemeinde-Amt in Auersperg“. Pa ne da bi bil turjaški župan kakov Nemec, mislim sem, ali pak je morebiti vender naroden kmet (v istini je tudi kmet), ki pa — nemško uraduje — ka li? Mogoče je vse, ali jaz bi glavo stavil, da, če bi ta (kakor i nekateri drugi) župan n. pr. uradoval slovenski in bi zahteval slovenskih uradnih pisem, bi jih gotovo dobil. V vzgled vsem tacim županom, ki še nemško uradujejo ali pak imajo „tevtonsko mrzlo“, — pa bodi videmski župan g. Št., — mož, ki tebi nič meni nič misli slovensko, piše (uraduje) slovensko in — vsaj želi, da bi se mu jednako uradovalo.

Kar se tiče nemškega „aparata“ v Velikih Laščah, pa ležé pred menoj „sicut corpus delicti“ tri póle z violetnim črnilom hektografiranih nemških „Rubriken“, obsezajočih sodnijsko usodo za našega kmeta dolžnika, kateremu je „namenjeno“, da bode čez toliko in toliko časa moral poprijeti za „beraško palico“, kar je pa pri nas vse uže zdavnaj znano, kakor sploh tudi to, da pri nas nekateri slovensčino črtijo, kakor farovski „Turče“ lisastega črčkovega „muca“, in če vam rečem, da se ta gospóda boji slovensčine, kakor naš kmet „hude ure“, sem povedal dovolj. Taka in jednaka atmosphéra tedaj puhti iz kočevskih „pomaranč“ in iz veliko-laške hiše, ki ima spredaj 6—7 kamenitih stopnic.

Človeku, ki si je z lastnimi očmi to „sliko“ ogledal, pač se ne bode dozdevalo kot zastavica, če se tožbe — naj si bodo slovenske ali nemške — rešujejo „alles deutsch“; kajti, če vprašaš (da se bolje razumemo) našega kmeta, kateremu je bil postavljen ravno isti dan neki gospod dejal, „če nijste vi na posestvu, bodo pa drugi“, če tega in tacega moža vprašaš, zakaj vender vzprejema nemške „bescheide“, „entscheidunge“ itd., pogladi se ti mož po čelu in vzdihne: „če bi terjali slovenskega uradovanja, zamerili bi se močno temu ali onemu gospodu in potem bi ne bilo drugega kot komedije!“ In zato vzprejemamo pa vse „po starem“!

Pa kdo je tega kriv? Jaz ne, tudi ne tisti, ki „tožbe dela“ (?), marveč oni, ki misli, postavim, da je „uže dovolj naroden“, če se na kakšen slovensk časnik naroči! Da bi višje ideje gojil, — mu še na um ne pride! (O vsem tem prihodnjic še kaj, če ustrežem.)

Dné 21. t. m. je na Račni, potem v nam sednjih vaseh Hočevji in na Ilovej Gori močno toča razsajala ter v prvo imenovanej vasi baje za več, nego 5 tisoč goldinarjev škode napravila na polji in sadnih vrtilih. Na Ilovej Gori je posebno gornjo stran vasi zadela, Hočevje nekaj menj. Tu po naši dolini se nas toča nij lotila še, če ostanemo pa do žetve tako srečni?

—u—

Domače stvari.

— (Sokolov izlet.) V nedeljo 9. t. m. napravil bode „Sokol“ ljubljanski izlet v Litijo in

Šmartno pri Litiji. Pri tem odpeljali se bodo izletniki iz Ljubljane zjutraj z mešanim vlakom ter se povrnilo zvečer z ravno istim vlakom. Izlet letá izvršil se bo se ve da samo v lepem vremenu.

— (Presvetli cesar) daroval je občini v Šmarji pod Ljubljano 50 gold. za napravo gasilnega orodja.

— (Veliki somenj,) tako zvani „črešnjev somenj“ v ponedeljek, bil je jako dobro obiskan, posebno od kmetskega ljudstva. Goveje živine se je prignalo nad 500 glav. Cene so bile visoke. Živinski kupci iz Trsta, Gorice in s Koroškega pokupili so nad 100, domači mesarji pa 40 volov. Kmetje so mej seboj barantali prav živahno. Konj je bilo kakih 300, precejšnje število lepih. Prodalo se je 70—80 konj in sicer Tržčanom pa Korošcem.

— (Grozovit umor) izvršil se je zadnjo soboto po noči „na Močilih“, v hiši mej Rudnikom in Lavrici, tedaj prav blizu Ljubljane. Kmet, po domače Rovar imenovan, šel je v soboto večer, nekoliko žganja navzet, na skedenj spat. Žena njegova je uže dlje časa gojila ljubezen s sosedom, po domače Ribničanom imenovanim. Slednji bil je tudi ta večer pri njej. Ko sta Ribničan in žena se preverila, da Rovar uže trdno spi, šla sta na skedenj in spečemu s sekuro po glavi zadala smrtno udarce, prebola ga z nožem, da je bil ves razmesarjen in zobje mu izbiti. Potem sta ga vrgla pred skedenj na tla, kar se je spoznalo po krvnem sledu. Da bi pa zločin odvalila od sebe, vlekla sta ga naposled kakih 80 korakov daleč v bližnji gozd in mu položila preko glave obsekano bruno, češ, da se je ponesrečil pri nakladanji. V nedeljo zjutraj poslala je nečloveška žena malo hčerko na skedenj buditi očeta, in potem v gozd, kjer deklina ubitega očeta kmalu zapazi in ihteča priteče domov. Nastal je velik jok in krik. Žena ubitega odšla je v Ljubljano kupiti krsto. Mej tem so žandarji uže poizvedeli o umoru, zgrabili so takoj Ribničana, na potu pa še ženo, ki se je vračala s krsto domov. Oba zlodejca odpeljali so na Žabjak.

— (Cerkev Jezusovega Srca) v Ljubljani je zdaj dozidana do strehe, in tesarji začeli so uže postavljati streho, katera bode krita z dvobarvenimi skrlji. Stolpa, kateri bode dogotovljen visok 54 metrov, je zdaj 18 metrov dozidanega. Letos se ga dozida še 6 metrov, popolnem dogotoviti se pa ne more, ker manjka rezanega kamnja. Tudi stolp bode krit s skrlji. Cerkev bode zunaj in znotraj letos popolnem dodelana, kajti stavbeni mojster g. Faleschini ima zmirom do 100 delavcev pri delu. Septembra meseca bode g. knezoškof blagoslovil cerkev. Tudi na farovž se letos dozidata še dve nadstropji in spravita pod streho, pritlična stanovanja pa, sezidana uže lansko leto, bodo do jeseni popolnem urejena za stanovanje lazaristov. Jutri 5. t. m. položil se bode popoldne ob 2. uri slovesno temeljni kamen za kapelo, ki se ima prizidati cerkvi Jezusovega Srca, in katera bode posvečena slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu.

— (Velika narodna slavnost v Postojini) bode 3. septembra. Natančni popis sledi, ko se prejmo lit. pozivi do širšega odbora. Stvar dobro napreduje.

— (Z Rakeka) se nam piše 3. t. m.: V petek zjutraj je bil v našem kraju strašen dan! Grmelo je in treskalo, kakor bi se pripravljalo za sodni dan. Ledenega kamnja nij razsipalo črno nebo na do zdaj lepo in nadopolno zemljo, hvala Bogu! — slišiš pa o družih nesrečah! Tako korači za časa nevihte pri Martinjaku Pavel Cvetko — kmet in oče trem malim otrokom — po ravnej cesti noseč neskrbno svetlo koso navpik čez ramo, kar zašumi, zablisne in tresk: mož obleži pri priti mrtev na cesti. Klobuk zraven njega dobil je na vrhu luknjo, da vtakneš mazinec vâ-njo. Nesrečna družina! Lansko leto mu je na Blokah pravi brat zmrznil! — Ljudje varujte se! To je kaj starega, da ob tacem času ne nositi kosâ itd. na takšen način in da se ne skrivate pod visoko drevje! —

— (Iz Senožeč) se nam piše: V dan 30. junija ob 1/2 9. uri zjutraj mej šolarsko mašo treščilo

je v cerkev. Nad 200 otrok s svojim učiteljstvom bilo je tu zbranih, povrh še nekaj tržanov. — Davkariškemu slugi odtrgala je strela jeden čevljev ter mu vnela hlačnico. — Isto tako je več otrokom oškodovalo posamezna oblačila. — Omoteni bili smo vsi več ali menj. — Večje nesreče pa nij bilo. Res čuda! Bog in angelj varuh stal je na strani nežnej deci. — Natančneje poročilo pride.

— (Nova sodnijska služba.) Ko se je gospod pl. dr. Schrey iz Celja povrnil, vsedel se je ter spisal za svoj znani list poročilo o obravnavi Suppan-Leonovej. Veselje ga je pri tem tako preobdalo, da je tik drugih neslanosti trčil tudi, da je mej sodniki sedel L. G. R. Adjunkt Eisenzopf. To se bere Lančesgerichtsrahs-Adjunkt Eisenzopf. Gospod pristav Eisenzopf se je gotovo ustrašil, ko so mu ljubljanski somišljeniki k „cofastemu“ imenu priložili še to „cofasto dolgo“ titulature!

— (Umrl) je knez Medo Pučić v Dubrovniku 30. junija zvečer, 61 let star. Pokojnik spada mej odličnejše književnike jugoslovanske. Uže leta 1844. izdal je na Dunaji „Antologijo starih dubrovačkih pjesnika“. Poznati so njegovi „Spomenici srbski“ (1395—1423) in razne njegove pesni, kakor „Prinkipo, Pašnica, Bezimenik, u Stepi itd.“. Jako vnet bil je za slogu mej južnimi Slovani, kakor kaže znana njegova pesen: „Šta će Srbini bez Hrvata? što i brat bez brata! a bez Srbina Hrvat? što bez brata brat. Šta će Bugari bez Srbina? što sin. Šta će Kranjci bez njih troje? što i svoj bez svoje, a bez Kranjca njihov broj? što bez svoje svoj. Samo kada svi četvero, jedno sviju horo, tek onda smo jedan rod, slovinski narod“. Pokojnik je prepotoval vso Evropo. Divni Petrograd navdušil ga je do navdušene pesni, ki končuje s klicem: „Slava Bogu! Slavjan gospoduje!“ — Knez Medo Pučić bil je l. 1861. tudi član hrvatskega zbora, vedno iskren in delaven rodoljub. Blag mu spomin!

— (Popravek.) Pri včerajšnjem popisu bazara izostalo je po pomoti ime rodoljubne gospe Jeločnikove, ki je tudi pripomogla k lepemu vspehu, kateri nam pa po vsoti še nij znan.

— („Kres“) došel nam je v 7. številki, ki ima naslednji obseg: Zvezdana. Roman. Anton Koder. (Dalje in konec.) — Ivéri. Jos. Cimperman. — Mačeha. Novela. Pavlina Pajkova. (Konec.) — Čolničku (pesen). S Gregorčič. — Kamen na grob (pesen). y. — Bosenske zanovetke. Rajko Perušek. — Baumfilius. Dr. Jože Pajek. — Nekoliko o strupenih kačah iz domačih dežel. M. Tonejec. (Konec.) — Kritika Gregorčičevih poezij. Janko Pajk. — Zgodovinske črtice o nekdanjej provinciji: Windischgraz. Trstenjak. — Poročila o hrvatske književnosti. J. Steklasa. — Drobnosti. — Kritika Gregorčičevih pesnij, katero je zagrešil g. Janko Pajk, bi naj bila izostala, ker tako otročje-naivne ocene še nijsmo čitali.

Razne vesti.

* (Rešitelj življenja kaznovan.) Pretekli četrtek sta dva rokodelska pomagača Anton Herberger in Josip Belobrat steklarja Ignacija Erlebacha, ki je padel v Donavo, z nevarnostjo lastnega življenja pategnila iz vode. Vsled tega blagega čina prišla sta v neprijetno nepriliko. Ker sta se namreč takrat kopala na prepovedanem kraju, ko je rešeni steklar pal v vodo, obtožena sta prestopka policijskih naredeb in pri okrajnej sodnji v Döblingu dejana pod ključ.

* (Originalna ocena.) „Papa, ti si vender jako hraber možak,“ reče mali dečko svojemu očetu. „Kako pa to veš, sinko?“ — „Zadnjič pri peku rekli so možje, da si več nego tisoč vojakov usmrtil.“ — „Jaz? Jaz nijsem bil nikdar vojak, jaz bil sem le „lieferant“ za vojsko.“ — „Da, da, tako so dejali tudi možje pri peku.“

* (Z zvonika v boben.) V Sevilji ohranila se je od starih časov navada, da ob velikih praznikih sinovi premožnih hiš zvone z zvonovi v stolnej cerkvi. Nekateri teh mladeničev obesijo se na zvon ter zibljejo z zvonom s strane v stran, tako, da se kakor zvon, gugljejo skozi line zvonika in nazaj in tako kažejo svojo predrznost. Pri procesiji na Rešnjega Telesa dan pa se je jednemu teh predrznežev zvrtilo v glavi in padel je raz 25 metrov

visokega stolpa na cesto. Baš isti čas pa je šla procesija mimo, na čelu jej vojaška godba in mladi človek priletel je v svojo srečo ravno na veliki turški boben, kateri je sicer skozi in skozi prodril, a odnesel zdrave ude. Občinstvo zagnalo je radosten krik nad tem čudežu podobnim slučajem.

Tujci:

3. julija.

Pri Slonu: Dr. Heythum iz Prago. — Krakowitzer z Inomosta. — Bollag, Hampel in Grünwald z Dunaja. — Prettner iz Aleksandrije. — Rupnik iz Idrije. — Lavrič z Notranjskega.

Pri Malteti: Israel z Dunaja. — Bučar z Vrhneke. — Lunjak z Dunaja. — Goldmann iz Vratislave.

Dunajska borza

dné 4. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76	gld.	95	kr.
Srebrna renta	77	„	70	„
Zlata renta	95	„	90	„
1860 državno pesojilo	130	„	60	„
Akcije narodne banke	825	„	—	„
Kreditne akcije	320	„	75	„
London	120	„	25	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	55 1/2	„
C. kr. cekini	5	„	67	„
Državne marke	58	„	80	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	118	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	171	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	„	90	„
Ogrska zlata renta 6%	119	„	65	„
„ „ 4%	87	„	95	„
„ „ papirna renta 5%	86	„	50	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	113	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	„	—	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	„	80	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	„	50	„
Kreditne srečke	100	gld.	176	„
Rudolfove srečke	10	„	20	„
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	123	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	„	50	„

Loterijske srečke 1. julija.

Na Dunaji: 18, 25, 40, 89, 86.
V Gradci: 79, 57, 43, 25, 28.

V Karlovskem predmestji št. 10 oddaje se

stanovanje,

obsezaajoče dve sobi, kuhinjo, shrambo, podstrešje, drvarnico, zraven še majhen vrt v porabo o sv. Mihaela. Tudi bi se dal še hlev, kdor bi ga želel. (434—3)

Kovaški pomočnik,

kateri je vseh kovaških del zmožen, dobi takoj delo v ljubljanskej živinozdravnišnici. (435—2)

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin.

(77—41)

Hiša se proda,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obseza-jočim vrtom, na opekarske cesti v Trnovskem predmestji št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo. (388—7)

Janez Turšič.

RAZSTAVNA LOTERIJA V TRSTU.

1000 dob., vrednih 218.550 gld.

Prvi dobitek v zlatu ali v papirji 50.000 gld. a. v.

Drugi dobitek v zlatu ali v papirji 20.000 gld. a. v.

Dalje več dobitkov po 10.000 gld., in več po 5000, 3000, 1000, 500, 300, 200, 100, 50, in 25. (398—6)

Vsak loz le 50 krajcarjev.

Lozi dobivajo se v vseh menjalnicah, c. kr. trafikah, loterijah itd. avstrijsko-ogerske monarhije in v loterijskem razdelku tržaške razstave (Piazza Grande št. 2) v Trstu, do katerega morajo se obrniti vsi tisti, ki hočejo loze razprodajati.